

Arrest

nr. 185 742 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 7 augustus 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 8 augustus 2011 asiel aan. Op 13 juni 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 90 383 van 25 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest nr. 99 887 van 27 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Op 26 november 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 22 januari 2013 beslist de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 101 131 van 18 april 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat tegen deze beslissing werd aangevat.

1.5. Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.6. Op 15 februari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 31 juli 2013 neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

1.7. Op 25 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.8. Op 24 november 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 138 053 van 6 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.9. Op 8 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest nr. 149 505 van 10 juli 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 6 oktober 2015 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 160 779 van 26 januari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.11. Op 19 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.12. Op 26 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest nr. 172 761 van 1 augustus 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 177 889 van 18 november 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.13. Op 26 juli 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 14/07/2012, 22/11/2012, 02/02/2013, 28/04/2013, 14/01/2015 en op 26/12/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene woont in bij een Belgische vrouw, V. A. M. (...). Zij ondernamen tot op heden geen formele stappen om hun relatie officieel te maken. Betrokkene zou ook nog een broer hebben die in België woont. De rest van de familie (andere broers en zussen) wonen nog in Guinea. Volgens zijn eerste asielaanvraag heeft betrokkene ook nog een verloofde wonen in Guinea, ene K. S. (...). Met betrekking tot de Belgische partner, kan er mogelijk een schending van het artikel 8 van het EVRM ingeroepen worden, toch, kan er worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De Belgische partner van de betrokkene kan immers altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9bis, 39/2, 51/4, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van het principe van goed bestuur, van het recht op tegenspraak en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen. In de uiteenzetting van het middel wordt bovendien gewag gemaakt van een schending van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Premier grief

L'article 51/4 de la loi du 15.12.1980 stipule :
(...)

La décision entreprise est prise uniquement en néerlandais ;

La décision entreprise viole l'article 51/4 de la loi du 15.12.1980 ;/

Second grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large 'pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.'

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842);

Le requérant invoquait sa relation avec sa compagne, M. v. A. (...);

Il ya donc lieu d'examiner si la décision entreprise est conforme à l'article 8 CEDH ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83) , d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Par ailleurs, lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte ;

Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires et entre des parents et leurs enfants mineurs doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, AhmuUPays Bas, § 60) ;

En l'espèce, le lien familial entre le requérant et sa compagne n'est nullement contesté par la partie défenderesse, celle-ci admettant au contraire, dans la décision attaquée, l'existence d'une vie familiale

dans leur chef et reconnaît que la décision peut constituer une violation de l'article 8, mais que la relation peut se poursuivre ailleurs car Madame V. A. (...) peut aller rejoindre le requérant en Guinée;

Le requérant quant à lui, ne peut rentrer en Europe avant deux années (13 sexies) ;

Une telle motivation laisse perplexe ;

Elle implique en tous cas que la partie adverse ait examiné aussi rigoureusement que possible la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance et qu'elle a motivé sa décision de manière à ce que le requérant puisse la comprendre ;

Dans un premier temps, il faut dès lors qu'elle ait examiné que son affirmation soit possible dans la pratique, c'est-à-dire que Madame puisse voyager en Guinée et s'y installer pendant deux ans au moins;

Or, la motivation et le dossier sont vides quant à ce ;

Avant toute chose, il est inexact de prétendre que le requérant et sa compagne n'ont pas tenté d'officialiser leur relation amoureuse, puisque c'est chez madame que le requérant a été arrêté et non à l'adresse qu'il a toujours communiqué, (...);

Si la police a arrêté le requérant à cet adresse c'est justement parceque celui-ci s'est rendu à la commune de Dendermonde en vue de s'y inscrire, préalable à la cohabitation légale (il ne peut y avoir de cohabitation légale sans que le requérant soit préalablement inscrit à l'adresse de sa compagne);

Quant à poursuivre leur relation en Guinée, cela suppose que Madame puisse, physiquement, voyager ;

Or, il n'apparaît pas que l'affirmation de la partie adverse soit étayée par une enquête sur la situation médicale de madame (on pourrait dès lors à nouveau invoquer l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980) ;

Cela suppose ensuite qu'elle puisse , légalement, voyager ;

Or, à nouveau, rien dans le dossier administratif ne permet d'affirmer que Madame V. A. (...) pourrait obtenir de la Guinée un visa de long séjour ni si elle remplit les conditions de celui-ci, ces conditions devant être examinées au regard des dispositions de la législation guinéenne ;

Il ne pourrait s'agir que d'un long séjour puisque le requérant est interdit de séjour pour deux ans en Europe en raison de l'annexe 13 sexies, notifiée en même temps que l'ordre de quitter ;

Donc, en l'état actuel de la motivation, le requérant ne peut pas comprendre pourquoi sa compagne pourrait le rejoindre en Guinée et la motivation de la décision querellée est, sur ce point, incompréhensible ;

Continuant l'analyse de cette affirmation, elle reviendrait à ce que Madame renonce à son logement en Belgique, ses amis, sa famille, son travail, etc... ;

La partie adverse ne motive rien sur ce point et il n'apparaît pas qu'elle a examiné rigoureusement la situation particulière du couple avant de prendre cette décision ;

L'affirmation de cette possibilité de poursuivre la relation en Guinée ne porte donc sur aucun élément du dossier administratif ;

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Elle le reconnaît d'ailleurs explicitement dans sa décision ;

Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessité" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de

l'immigration et du séjour, mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 28-29) ;

En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné cette balance ou, si tel est au contraire le cas, il faut en conclure que la décision est totalement disproportionnée par rapport au but recherché dans les sacrifices qu'elle impose à la compagne du requérant, ceux-ci étant au-delà de ce que l'on peut faire par amour : renoncer à tout ce qui a constitué sa vie, son environnement, ses aspirations, sa famille, etc... et consiste en définitive à une expatriation forcée d'une ressortissante Belge et l'abandon de tout ses droits : droit à la santé, à ses avantages sociaux, à son salaire, ses allocations, etc ;

Jusqu'à ce jour, le requérant dépendait entièrement de sa compagne, non seulement amoureusement, mais également financièrement puisque c'est elle qui lui ouvrait le droit, en raison de leur relation, aux prestations de santé et que le requérant ne pouvant, du fait de sa situation, pas travailler, qui assurait la survie du ménage et l'hébergement du couple ;

Le couple ne bénéficierait plus de revenus, de logement, de soins de santé, s'il devait s'installer en Guinée ;

Enfin, au regard des articles 40 et suivants de la loi du 15.12.1980, le couple ne pourrait, si Madame suivait Monsieur en Guinée, plus prétendre revenir en Belgique ;

En effet, au terme des dispositions relatives au regroupement familial (art. 40 et s. en l'occurrence), Madame devrait bénéficier en Belgique d'un logement, de revenus suffisants, d'une prise en charge mutuelle pour Monsieur pour revenir s'installer en Belgique avec lui, mais également d'une cohabitation effective, toutes choses impossibles si Madame part en Guinée. Elle ne peut à la fois mener sa relation en Guinée et s'inscrire à titre principal en Belgique, y travailler dans le cadre de manière à bénéficier de revenus stables et continus ;

Cela signifie qu'un départ en Guinée serait définitif et empêcherait le couple de jamais revenir en Belgique, puisqu'ils ne pourraient jamais répondre aux conditions du regroupement familial en tant que cohabitants légaux, tels que repris aux articles 40 et s. de la loi du 15.12.1980 ;

L'atteinte est disproportionnée ;

Elle constitue également une atteinte aux articles 22 et 23 de la Constitution ;

L'article 22 car elle impose à un ressortissant Belge la violation du respect de sa vie privée et familiale, puisque poursuivre la relation avec le requérant en Guinée implique dans le chef de la requérante de renoncer à sa vie privée et familiale en Belgique avec ses parents, ses amis, ses connaissances, notamment ainsi qu'il a été exposé plus haut ;

L'article 23, qui précise que chacun a le droit de mener une vie conforme à la dignité humaine. A cette fin, la loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent, en tenant compte des obligations correspondantes, les droits économiques, sociaux et culturels, et déterminent les conditions de leur exercice. Ces droits comprennent notamment : 1° le droit au travail et au libre choix d'une activité professionnelle dans le cadre d'une politique générale de l'emploi, visant entre autres à assurer un niveau d'emploi aussi stable et élevé que possible, le droit à des conditions de travail et à une rémunération équitables, ainsi que le droit d'information, de consultation et de négociation collective; 2° le droit à la sécurité sociale, à la protection de la santé et à l'aide sociale, médicale et juridique; 3° le droit à un logement décent; 4° le droit à la protection d'un environnement sain; 5° le droit à l'épanouissement culturel et social. 6° le droit aux prestations familiales ;, en ce que la poursuite de la relation hors de Guinée implique pour Madame la renonciation aux droits énumérés dans cette disposition ;

Enfin, dès lors que la partie adverse reconnaît que la décision entreprise peut, en l'espèce, constituer une ingérence au sens de l'article 8, elle devait justifier la légitimité de celle-ci, ce qui n'est pas du tout le cas : il n'y a strictement aucune justification avancée ;

La partie adverse n'avance ni des motifs de sécurité nationale, ni des motifs de nécessité de contrôle de l'immigration, ni... aucun motif, en définitive....

dès lors que la partie adverse convient que la décision peut constituer une atteinte au sens de l'article 8, mais n'avance aucun des buts légitimes énumérés au §2 de cette disposition pour justifier celle-ci, il apparaît que la partie adverse ne justifie pas cette ingérence qu'elle assume et viole ainsi l'article 8 CEDH et l'article 62 de la loi du 15.12.1980 ;

Enfin, soulignons que le couple entend, par conviction, sceller leur union au travers d'une cohabitation légale, dont la partie n'établit pas qu'elle existerait en Guinée et on se demande dès lors sur quelle base madame pourrait s'établir en Guinée ;

On peut dès lors affirmer qu'il s'agit, dans le chef du requérant et de sa compagne, d'un traitement inhumain et dégradant, contraire à l'article 3 CEDH car elle consiste à imposer un choix déchirant : si vous voulez poursuivre votre relation, renoncez à tout le reste ;

Imposer un tel choix, qui ne se justifie ni par l'ordre public, ni par la sécurité nationale, revient à imposer un traitement humiliant au requérant et à sa compagne, car aucune personne sensée n'imposerait à celui ou celle qu'il aime, d'avoir à opérer un tel choix sous la contrainte ;

De plus, l'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de 11 interdictions d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour une durée de deux ans sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119 120) ;

La partie adverse n'a pas correctement examiné les circonstances spécifiques du cas du requérant, mais s'est contentée d'une analyse succincte, ainsi qu'il a été expliqué plus haut ;

Il n'y a aucun élément dans le dossier administratif permettant d'évaluer consciencieusement la situation personnelle du requérant et la relation du requérant ;

C'est donc également un élément de la violation des droits de la défense du requérant, qui, s'il avait été entendu, auraient pu expliquer les circonstances de sa présence en Belgique et aboutir, le cas échéant, à une décision différente quant à l'interdiction d'entrée ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. L'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que le requérant n'a pas eu l'occasion de faire valoir, conformément à l'article 41 de la charte, les éléments ayant trait à sa situation personnelle. Il ne ressort toutefois ni de la motivation de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée. Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (CCE 20 janvier 2014, n° 117 188).

On rappellera également l'article 5 de la directive 2008/115 / ce qui implique également, dans la même mesure que ce qui vient d'être développé, que la partie adverse tienne compte :

- b) de la vie familiale,
 - c) de l'état de santé du—ressortissant concerné d'un pays tiers,
- et respectent le principe de non-refoulement

Ce qui n'est pas le cas en l'espèce ainsi qu'il vient d'être exposé, en sorte que cette disposition est également violée ;

Troisième grief

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision ;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du

traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.
[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. I-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles

prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. I-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre, ;

Il aurait été d'autant plus judicieux d'entendre le requérant que celui-ci faisait état de problèmes liés à sa bisexualité qui, s'ils ne pouvaient le cas échéant justifier une demande sur base de l'article neuf ter de la loi du 15 décembre 1980, étaient de nature à justifier une difficulté de retour "temporaire en Guinée ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

Quatrième grief

Le requérant a demandé l'asile à plusieurs reprises ;

Dans ce cadre, le commissariat général n'a pas entendu examiner le non-refoulement du requérant ;

Il appartenait donc à la partie adverse d'en tenir compte ;

Le principe du non-refoulement Le droit qu'a un réfugié d'être protégé contre le refoulement est énoncé dans la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés : « Aucun des États contractants n'expulsera ou ne refoulera, de quelque manière que ce soit, un réfugié sur les frontières des territoires où sa vie ou sa liberté serait menacée en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques. » Article 33(1).

Le refoulement est également interdit, explicitement ou implicitement, par la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants (article 3), c

Le refoulement est aussi interdit, explicitement ou implicitement, par un certain nombre d'instruments régionaux des droits de l'homme, dont la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (article 3), la Convention américaine relative aux droits de l'homme (article 22), la Convention de l'OUA sur les réfugiés (article II), et la Déclaration du Caire sur la protection des réfugiés et des personnes déplacées dans le monde arabe (article 2) ;

L'interdiction du refoulement est la pierre angulaire du droit international des réfugiés.

L'article 3 de la CEDH interdit la torture et les traitements dégradants ou inhumains. La Cour européenne des droits de l'homme a interprété cet article comme une confirmation du principe de non-

refoulement, qui stipule que les personnes qui risquent une violation de l'article 3 de la CEDH dans le pays d'origine ne peuvent y être renvoyés ;

Dans l'affaire Mamutkulov et autres contre Turquie, la Cour a jugé que l'expulsion de ressortissants étrangers vers un pays où il existe un risque réel de traitement inhumain ou dégradant était contraire à l'article 3. Dans l'arrêt Soering du 7 Juillet 1989, la Cour dit que la vérification du danger de traitement inhumain dans le pays vers lequel on renvoie doit toujours avoir lieu et pas seulement en cas de circonstances exceptionnelles » ;

L'article 3 de la CEDH offre une protection absolue contre les traitements inhumains ou dégradants. Cette protection doit donc aussi être accordée lorsque les traitements inhumains ou dégradants consistent dans le fait d'être forcé à être exposé à une grande chance de contamination par une maladie mortelle.

Le HCR déclare:

« Le besoin de protection internationale se pose là où la protection de l'État est absent, de facto ou de jure, avec comme conséquence que les droits humains fondamentaux sont gravement menacés. » ;

Il est largement admis que l'interdiction du refoulement s'inscrit dans le cadre du droit international coutumier ;

Les États sont tenus, en application de la Convention de 1951 et du droit international coutumier, de respecter le principe du non-refoulement ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner) , sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2 000, T.I./ Royaume uni) ;

en l'espèce, la décision entreprise viole l'article 3, les obligations qui en découlent telle qu'ici décrites n'étant pas respectées ;

En effet, l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p. ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l' éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66).

Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011. M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Sa id/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a

considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Miislîm/ Turquie, § 68).

Cinquième grief

Dans le cas d'espèce, le requérant a bien eu l'occasion de faire valoir sa situation familiale, mais la partie adverse ne l'a pas correctement examinée ;

On notera également que il n'apparaît pas que l'état de santé du requérant a été pris en considération conformément à l'article 74/13 visés au moyen ;

Si le requérant a donc été entendu, et a fait valoir sa relation amoureuse avec Madame M. V. A. (...), la décision ne satisfait pas à l'article 74/13 dès lors qu'il n' apparaît pas dans la décision entreprise que son état de santé a été examiné ni pris en compte avant de délivrer la décision entreprise;

La décision viole l'article 74/13 ;"

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de artikelen 7, 9bis, 39/2, 51/4, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 3, 6, 8 en 13 EVGRM;*
- artikel 41 van het EU-Handvest;*
- de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van haar eerste middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen, hetgeen een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 51/4 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat evenwel uitsluitend betrekking heeft op de taal voor de behandeling van een asielaanvraag.

In casu betreft de bestreden beslissing een inreisverbod (bijlage 13sexies) dat aan de verzoekende partij werd betekend in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zodat het artikel 51/4 voormeld hierop niet van toepassing kan zijn.

Het middel van verzoekende partij faalt derhalve naar recht.

Artikel 41, §1 van de Wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken is ter zake ook niet van toepassing.

Het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) diende overeenkomstig de gecoördineerde wetten op het gebruik de talen in bestuurszaken in het Nederlands te geschieden, omdat zij in het Nederlands taalgebied moest worden betekend en ten uitvoer gelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 25.07.2016 te Dendermonde in illegaal verblijf werd aangetroffen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen naar recht en kunnen niet worden aangenomen.

Zie in dezelfde zin:

“In een eerste middel roept verzoekster de schending in van de artikelen 41 en 42 van de wetten betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966. Verzoekster argumenteert dat de Franse taal diende te worden gehanteerd gezien haar aanvraag tot regularisatie op grond van (oud) artikel 9, 3 lid en haar aanvraag tot vestiging door haar in het Frans werden ingediend. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing los staat van deze twee aanvragen. Een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen “akte” waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekster, maar een ambtshalve politiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent als zelfstandige in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (R.v.St., nr. 154.741, 10 februari 2006). Artikel 41 en 42 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 kunnen niet dienstig worden ingeroepen. Het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten diende overeenkomstig de gecoördineerde wetten op het gebruik de talen in bestuurszaken in het Nederlands te geschieden, omdat zij in het Nederlands taalgebied (Middelkerke) moest worden betekend en ten uitvoer gelegd (R.v.St., nr. 99.326, 1 oktober 2001). Het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd op correcte wijze in de Nederlandse taal afgeleverd.”

“Daar het om een ambtshalve beslissing gaat, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij zou menen dat het een directe communicatie is tussen centrale dienst en de particulier, zoals bedoeld in artikel 41 van voormelde wet. De beslissing is niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld zodat hij zich niet kan beroepen op de artikel 41 zoals hiervoor geciteerd.” (R.v.V. nr. 169.797 van 14 juni 2016)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing in feite of in rechte niet afdoende zou zijn gemotiveerd, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zowel melding maakt van de toepasselijke wetsbepaling, alsook van de feiten dewelke tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Verweerder wijst er op dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet, dat stipuleert als volgt:

“(…)”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van twee jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing -dewelke alhier als hernomen kunnen beschouwd worden- blijkt bovendien afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod voor een duur van twee jaar.

In zoverre de verzoekende partij zou laten uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging had kunnen afzien van het opleggen van een inreisverbod, laat verweerder gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet slechts in een loutere mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen, en de gemachtigde van de Staatssecretaris hiertoe aldus niet verplicht zou zijn geweest.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(…)”

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De verzoekende partij voert aan dat zij de relatie met mevr. V. A. (...) heeft aangevoerd, zodat er reden was om de gebeurlijke schending van artikel 8 EVRM te onderzoeken.

In antwoord op de verzoekende partij laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is gemotiveerd nopens de voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...), alsook nopens de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(...)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij tot op heden geen formele stappen ondernam om de voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...) officieel te maken, zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat zij wel degelijk een beschermenswaardige relatie onderhouden.

Terwijl verweerder tevens opmerkt dat in de stukken van het administratief dossier weinig verhullende foto's steken, dewelke moeilijk verenigbaar zijn met de voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...).

De verzoekende partij maakt aldus allerm minst aannemelijk dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven- en/of privéleven zou onderhouden.

De verweerder laat ondergeschikt gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Minstens blijft de verzoekende partij in gebreke om aannemelijk te maken dat haar voorgehouden partner haar niet minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering zou kunnen opzoeken of vergezellen in het land van herkomst.

Minstens wordt niet aangetoond dat voor de duur van de tijdelijke scheiding geen nauw contact zou kunnen onderhouden worden via moderne communicatiekanalen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij

na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt allerminst aannemelijk dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd.

Zie dienaangaande:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt tot slot nog op dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet -zodra gevolg gegeven is aan de terugkeerverplichting- vanuit het land van herkomst een verzoek tot opheffing of opschorting in te dienen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing noodzakelijk een scheiding van minstens twee jaar impliceert.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet tevens nopens haar gezondheidstoestand had moeten motiveren, benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Terwijl artikel 74/13 van de Veemdelingenwet wel uitsluitend verplichtingen oplegt bij het nemen van verwijderingsmaatregelen.

Zie dienaangaande:

“Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen.” (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

En ook:

“Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoog dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag.” (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij omstandig ingaat op haar voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...) en in dit kader onder meer aanvoert dat mevr. V. A. (...) aan alle voorwaarden voor gezinshereniging voldoet. In dit kader benadrukt verweerder evenwel dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij reeds het nodige zou gedaan hebben om via de geëigende procedures verblijfsrecht op grond van haar voorgehouden relatie te bekomen.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij -wars van de vigerende verblijfsreglementering- op het grondgebied moet gedoogd worden, om de loutere reden dat zij beweert alhier een duurzame relatie met een Belgische onderdaan te hebben. Het komt aan de verzoekende partij toe om de geëigende procedures te volgen, doch zij laat na dit te doen.

Terwijl nogmaals moet herhaald worden dat in de stukken van het administratief dossier weinig verhullende foto's steken, dewelke eenvoudigweg onverenigbaar zijn met de voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...).

Verweerder verwijst tevens naar volgende opmerkelijke verklaring dd. 15.10.2015 naar aanleiding van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij:

“Je base ma quatrième demande sur un élément nouveau. Depuis ma première demande, j'ai décourvert que j'étais autant attiré par les hommes que par les femmes. J'ai fréquenté plusieurs hommes ici en Belgique. » (eigen markering)

In de gegeven omstandigheden is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij zich in onderhavig annulatieprocedure opnieuw wenst te beroepen op een voorgehouden relatie met mevr. V. A. (...).

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

In een derde onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij voert in dit kader onder meer een schending van artikel 41 van het EU-Handvest aan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontfen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt voorts dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 25.07.2016, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 25.07.2016 om 21u08 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen: "Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: betrokkene heeft 4 keer asiel aangevraagd telkens geweigerd. Vorige week melding gemaakt bij stadsdiensten van officiële samenwoning."

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In een vierde onderdeel bij haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de herhaalde asielaanvragen geen onderzoek naar het non-refoulement beginsel zou hebben uitgevoerd. De verzoekende partij voert in dit kader tevens een schending van artikel 3 EVRM aan.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de vier asielaanvragen van de verzoekende partij, dewelke definitief werden verworpen,

De verzoekende partij is niet ernstig dat in het kader van haar asielaanvragen geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de risico's dewelke zij gebeurlijk zou lopen bij een terugkeer naar het herkomstland. Integendeel blijkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot viermaal toe onderzoek heeft gevoerd naar het asielrelaas van de verzoekende partij, zodat niet ernstig een schending van het non-refoulement beginsel kan aangevoerd worden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in het eerste middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 7, 9bis, 39/2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.1.3.1.2. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat de door hem ingeroepen artikelen 5 en 11 daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn, kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

3.1.3.1.3. Artikel 23 van de Grondwet heeft geen directe werking. Luidens deze grondwetsbepaling moet het recht een menswaardig leven te leiden immers worden gewaarborgd door de wet, het decreet of de ordonnantie. Aangezien de wettigheid van een individueel inreisverbod niet rechtstreeks getoetst kan worden aan de geschonden geachte bepaling, kan dit middelonderdeel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 19 maart 2015, nr. 230.571).

3.1.3.1.4. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “(le) principe général de bonne administration” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.3.1.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Bijgevolg kan de verzoeker in het vijfde onderdeel van het eerste middel niet dienstig voorhouden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden doordat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing zijn familiale situatie niet correct zou hebben onderzocht.

3.1.3.1.6. Het eerste middel is, wat de voorgaande onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

(...)

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling

tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

De verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending van deze bepaling aan, nu de bestreden beslissing enkel in het Nederlands werd genomen.

Te dezen is de thans bestreden beslissing een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet omschreven als *"de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"*. Het betreft dus geen beslissing die een antwoord is op een asielaanvraag, noch een daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Evenmin is er sprake van een verzoek om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet. Door louter de bepaling te citeren en te stellen dat de bestreden beslissing enkel in het Nederlands is genomen, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod onder het toepassingsgebied van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij de *"bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 14/07/2012, 22/11/2012, 02/02/2013, 28/04/2013, 14/01/2015 en op 26/12/2015 (...) niet (heeft) uitgevoerd"*. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de verzoeker, hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan de vier door hem ingediende asielaanvragen, niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat hij inwoont bij een Belgische vrouw maar tot op heden geen formele stappen nam om hun relatie te officialiseren en hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde nog een verloofde in Guinee te hebben, dat een terugkeer om een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en familieleven nu de verzoeker niet aannemelijk kan maken dat het familieleven met zijn partner niet elders dan in België kan worden verdergezet en dat hij nog een broer heeft die in België woont en dat de rest van zijn familie in Guinee woont. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gewezen op de hardnekkigheid van de verzoeker om op het grondgebied te willen verblijven, op het belang van immigratiecontrole en op de mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

3.1.3.4.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. (...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat de *“bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 14/07/2012, 22/11/2012, 02/02/2013, 28/04/2013, 14/01/2015 en op 26/12/2015 (...) niet (werden) uitgevoerd”*. De duur van het inreisverbod wordt met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op twee jaar gebracht. Daarbij wordt rekening gehouden met de hardnekkigheid van de verzoeker om op het grondgebied te willen verblijven, met het belang van immigratiecontrole, met het feit dat hij vier asielaanvragen heeft ingediend, met het feit dat hij inwoont bij een Belgische vrouw, met zijn broer die in België woont, met zijn overige familieleden die nog in Guinee wonen en met zijn verloofde in Guinee. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen beroept de verzoeker zich in het tweede middelonderdeel op zijn relatie met zijn Belgische partner.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de Belgische partner, kan er mogelijk een schending van het artikel 8 van het EVRM ingeroepen worden, toch, kan er worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De Belgische partner van de betrokkene kan immers altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.”

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn partner en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er in beginsel geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpt de verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, nu hij niet gemotiveerd heeft of zijn partner medisch gezien kan reizen en zich gedurende twee jaar of minder in Guinee kan vestigen. Hij verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Voorts wijst de verzoeker erop dat de gemachtigde zich er niet van heeft vergewist of zijn partner een visum voor een lang verblijf in Guinee kan bekomen. Tevens werpt de verzoeker op dat niet wordt gemotiveerd over het gegeven dat zijn partner haar werk, vrienden, familie en huisvesting dient achter te laten. Ten slotte laat de verzoeker gelden dat hij financieel van zijn partner afhankelijk is en dat, wanneer zij beiden naar Guinee zouden gaan, zij geen inkomsten, huisvesting, ... zullen hebben zodat een terugkeer naar België niet mogelijk zal zijn. Met zijn uiteenzetting toont de verzoeker evenwel geen onoverkomelijke hinderpalen voor het verderzetten van zijn gezinsleven met zijn partner elders dan in België aan. Hij brengt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zijn partner vanuit medisch oogpunt niet zou kunnen reizen of dat zij geen visum voor een lang verblijf in Guinee (of elders) zou kunnen bekomen. Voorts is de loutere omstandigheid dat de partner van de verzoeker haar familie, job en huisvesting in België zou moeten achterlaten eigen aan grensoverschrijdende relaties, waarbij altijd één van de partners mogelijks ook zijn familie, job en huisvesting dient achter te laten, doch de verzoeker maakt niet met concrete elementen aannemelijk dat dit *in casu* een onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoeker toont immers niet aan dat hij

en zijn partner in Guinee geen inkomsten en huisvesting zouden kunnen verwerven. Ten slotte is de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ter zake niet dienstig, nu in hoofde van de partner van de verzoeker (door middel van de thans bestreden beslissing) geen beslissing tot verwijdering wordt genomen. Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij *“niet aannemelijk (maakt) (...) dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet”* en dat zijn Belgische partner hem altijd kan gaan vervoegen in het land van herkomst.

Tevens betwist de verzoeker het motief dat hij *“tot op heden geen formele stappen (heeft) ondernomen om hun relatie officieel te maken”*. Hij stelt dat hij werd opgepakt op het adres van zijn partner, waar hij zich zou hebben laten inschrijven, en dat geen wettelijke samenwoning mogelijk is zonder vooraf op het adres van zijn partner te zijn ingeschreven. Met zijn beschouwingen maakt de verzoeker echter niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *“tot op heden geen formele stappen (heeft) ondernomen om hun relatie officieel te maken”*. Door zich louter te laten inschrijven op het adres van zijn partner, geeft de verzoeker immers nog niet officieel te kennen met haar een relatie te hebben.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfs situatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.4.3. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het eerste middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.1.3.4.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel op dat hij en zijn partner onmenselijk en vernederend worden behandeld nu zij voor de keuze worden gesteld om de relatie voort te zetten of af te zien van al de rest en dergelijke keuze niet wordt ingegeven door de openbare orde of

de nationale veiligheid. Vooreerst wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing wel degelijk werd genomen in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering. Voorts blijft de verzoeker in gebreke het onmenselijke of vernederende karakter van zijn situatie aan te tonen. Hij beroept zich in wezen op zijn gezinsleven met zijn partner, waarover *supra*, onder punt 3.1.3.4.2., reeds werd gesteld dat er geen schending wordt aangetoond van het recht van de verzoeker op de eerbiediging van zijn gezins- en familielevens.

In een vierde onderdeel van het eerste middel werpt de verzoeker nog op dat hij verschillende asielaanvragen heeft ingediend, maar dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek werd gedaan in het kader van non-refoulement. Door louter te poneren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gevoerd in het kader van non-refoulement terwijl de Raad de beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bevestigd en verworpen, maakt de verzoeker evenwel geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op nuttige wijze verwezen naar de vier door de verzoeker ingediende asielaanvragen waaraan geen gunstig gevolg werd gegeven. De verzoeker brengt *in casu* geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.4.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.1.3.5. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Te dezen voert de verzoeker in het derde onderdeel van het eerste middel aan dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, gewag had kunnen maken van de problemen rond zijn bisexualiteit dewelke een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden kunnen rechtvaardigen en die een

terugkeer naar Guinee bemoelijken. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker zich in het kader van zijn vierde asielaanvraag reeds had beroepen op de problemen rond zijn bisexualiteit. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 2 december 2015 evenwel tot niet inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 160 779 van 26 januari 2016 verworpen.

De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit een fax van 27 juli 2016 blijkt dat de verzoeker – weliswaar nadat de bestreden beslissing werd genomen – een vragenlijst werd voorgelegd, waarin onder meer gepeild werd naar eventuele redenen die een terugkeer naar het land van herkomst zouden verhinderen, doch dat hij de vragenlijst niet wenste in te vullen, wat vragen doet rijzen naar het belang dat de verzoeker heeft bij het aanvoeren van de schending van het hoorrecht.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het recht op tegenspraak aangetoond.

3.1.3.6. De verzoeker partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 8*bis*, 40, 40*bis*, 41, 41*bis*, 41*ter*, 42, 42*bis*, 43 en 46 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 en 17 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het principe van goed bestuur, van het recht op tegenspraak en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Attendu qu'il convient par ailleurs mais surabondamment , de pouvoir valablement identifier le signataire des décisions ;

■ *Une signature se définit comme un signe manuscrit par lequel le signataire montre son identité à des tiers de manière, habituelle.*

■ *En l'espèce, la signature figurant à la décision entreprise ainsi que sur le document de notification apparait non comme étant une signature manuscrite authentifiant et identifiant son auteur, mais bien comme un ensemble signature cachet associé, s'apparentant à un simple scannage ;*

■ *En l'espèce le document constituant la décision a été remis à l'Office des étrangers en main de la partie requérante, de telle sorte qu'il ne saurait être question en l'espèce de signature électronique laquelle ne se conçoit et ne s'entend que dans le cadre de courriers électroniques, ce qui n'est pas le cas présent ;*

■ *Une signature scannée peut être placée par n'importe qui et ne permet pas de vérifier qui est l'auteur réel de la décision. Etant donné que la signature de l'auteur d'une décision administrative doit être considérée comme un élément essentiel sans lequel la décision est inexistante, il s'agit d'une forme substantielle.*

Que doit être annulée la décision entreprise, qui ne satisfait pas aux formes substantielles liées à la signature de la décision ;

Que le Conseil d'Etat en a déjà décidé ainsi en ce sens, par l' Arrêt RvS 8 mei 2009, nr. 193.106 en la cause A.14 6.718/XIV-18.430 ;

Que ce moyen suffit à annuler la décision ; "

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 en 17 van het KB dd. 18.03.2009;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de artikelen 7, 8bis, 40, 40bis, 41, 41bis, 41ter, 42, 42bis, 43 en 46 van de Vreemdelingenwet;*
- de beginselen van behoorlijk bestuur.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst stelt de verweerder vast dat verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op nagenoeg alle van de nochtans door haar opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

"Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers blijven immers volstrekt in gebreke om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden." (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015)

Ter ondersteuning poneert de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing nietig is wegens het « gebrek aan een handgeschreven ondertekening ». De verzoekende partij uit m.a.w. kritiek op de wijze waarop de in casu bestreden beslissing werd ondertekend.

De verweerder erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening".

Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".*

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.*

Terwijl de ondertekenaar, mevrouw L. N. (...), gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris.

Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

"Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot". (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de "ondertekening" niet noodzakelijkerwijze een "geschreven" handtekening zoals blijktbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verweerder is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd (zie R.v.V. nr. 8.200 van 29.02.2008 en nr. 6.433 van 28.01.2008, www.rvv-cce.be).

Gelet op het bovenstaande is de verweerder de mening toegedaan dat het middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in het tweede middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 en 17 van het Delegatiebesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 7, 8bis, 40, 40bis, 41, 41bis, 41ter, 42, 42bis, 43 en 46 van de Vreemdelingenwet en het proportionaliteitsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Tevens zet de verzoeker nergens in het tweede middel van zijn verzoekschrift uiteen waaruit de manifeste appreciatiefout precies bestaat of de schending van het recht op tegenspraak.

3.2.3.1.2. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “(le) principe général de bonne administration” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. Te dezen werpt de verzoeker op dat de bestreden beslissing ondertekend werd met een gescande handtekening en dat een gescande handtekening door eender wie geplaatst kan worden zodat er niet kan worden nagegaan wie de werkelijke auteur van de bestreden beslissing is. Hij betoogt dat de handtekening van de auteur van een administratieve beslissing een essentieel element is, zonder hetwelk de beslissing als onbestaande dient te worden beschouwd. Aldus voldoet de bestreden beslissing volgens de verzoeker niet aan de substantiële vormvereiste van de ondertekening van de beslissing.

De eerste vraag die zich stelt, is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de

minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het Delegatiebesluit. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit *in casu* geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De vraag rijst op welke wijze de onder de bestreden beslissing voorkomende gescande handtekening op juridisch vlak dient te worden beschouwd.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt “*de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen*” (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3, van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3, van de wet van 9 juli 2001 kan worden afgeleid dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel, vervat in artikel 4, § 5, van de wet van 9 juli 2001 (zie *infra*), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (*cf.* studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., “*The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries*”, waarin in de rubriek “*Recommendations*” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: “*Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector*” (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf)).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4, van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen dat gepaard gaat met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2°, van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel), *quod non in casu*.

Nergens is bepaald dat beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden enkel een geavanceerde elektronische handtekening mogen dragen (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655).

Artikel 2, tweede lid, 1°, van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie”*.

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In tegenstelling tot de geavanceerde elektronische handtekening zijn voor de zogenaamde gewone elektronische handtekening geen andere eisen bepaald. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling . Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

“- *“Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Electronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- *“Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.”* (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.”* (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *“Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *“Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.”* (P. VAN EECKE, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);
- *“Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.”* (R. DE CORTE, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *“de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.”* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

Artikel 4, § 5, van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

“- Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de

ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in *Computerrecht* 2001/4, p.187).

In dit verband geeft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen trouwens een uiteenzetting dat het systeem zoals gebruikt door de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet aan de bijlage III van de wet van 9 juli 2001 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

"- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;
- de ondertekenaar is identificeerbaar.
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen."

Deze uiteenzetting, die erop neerkomt dat het *in casu* een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat de verzoeker lijkt voor te houden, namelijk dat een derde toegang zou kunnen gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gescande handtekening door om het even wie kan zijn geplaatst.

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché N.L., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan worden afgeleid dat attaché N.L. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. De verzoeker toont met zijn summiere kritiek niet aan dat een gescande handtekening niet zou volstaan.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 193.106 van 8 mei 2009 van de Raad van State dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN